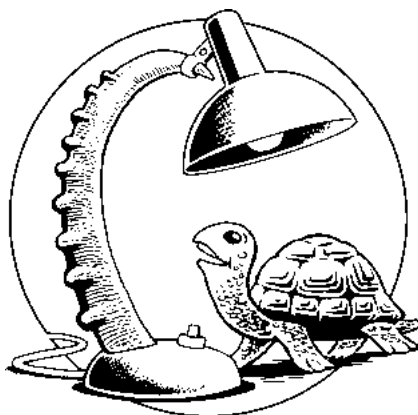

Het geheim van de dieren

Ulf Blanck – illustraties van Harald Juch
Verteld door Erik van Os en Elle van Lieshout

Nederlandse uitgave: © 2016 Ars Scribendi Uitgeverij bv

© 2012 Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Duitsland

Oorspronkelijke titel: Die Drei ??? Kids Geheimnis der Tiere

Tekst: Ulf Blanck

Vertaling: Erik van Os en Elle van Lieshout

Redactie: Dorette Zwaans

Zetwerk: pollet-vaneyck.com

Coverillustratie en illustraties binnenwerk: Harald Juch en Peter Pfeiffer (Tusche)

Inkleuring cover: Atelier Reichert

Kaartjes Californië en Amerika: Marlon Kromodikoro

ISBN: 9789461755063

NUR 282/283

Alle rechten voorbehouden.

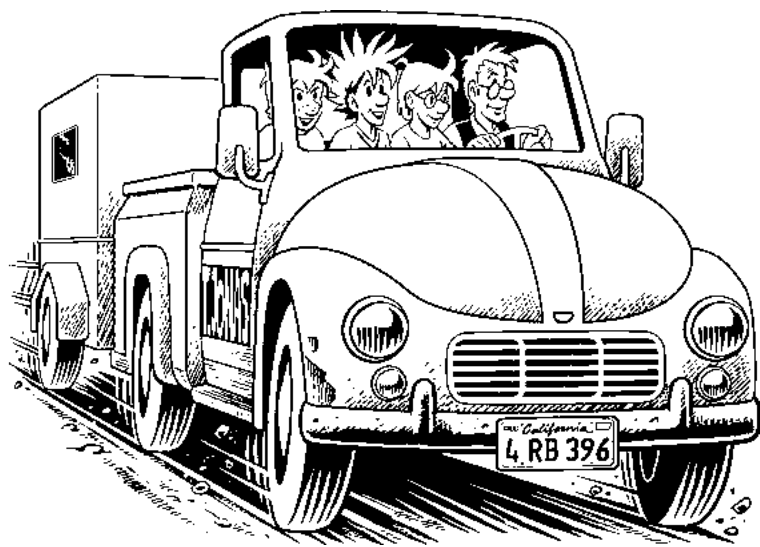
De drie ???[®]

Het geheim van de dieren

Werk aan de winkel	7
De ark van Noach	18
Het dierenpark van Titus	24
Dief in de nacht	30
De wereld vergaat	36
Dieren voeren	43
Nostradamus	49
Binnen 24 uur	57
Fluit-cheques	66
Bang voor spinnen	74
Trossen los!	79
Vuurtorenverhalen	87
Race op het water	94
Sterrenbeelden	102
In de val	112
Aftellen	119

Werk aan de winkel

Justus Jonas draaide het zijraampje van de *pick-up* omlaag. Een frisse wind waaide naar binnen. ‘Is het nog ver, oom Titus? Mijn voeten beginnen te slapen.’ Er was niet veel plaats in de oude vrachtauto. Ook Peter en Bob zaten nogal krap op de smalle zitbank. ‘Ik verwacht dat we er zo zijn. Maar ik ben zelf nog nooit in deze buurt geweest. Ik hoop trouwens dat onze opdrachtgever op tijd is.’

Het was vakantie en oom Titus moest een gebouw leegruimen. De drie ??? gingen mee om hem te helpen. Ze zouden er elk vijf dollar voor krijgen. Vanochtend waren ze al vroeg vertrokken bij de kringloopwinkel. Nu reden ze al meer dan een uur landinwaarts. Terwijl hij reed, vouwde oom Titus een gekreukte landkaart open. ‘Hier moet ergens een zijweg zijn. Bob, wil jij even meekijken op de kaart? En Justus, doe dat raam eens dicht. Alles wappert hier om mijn oren.’

Justus draaide het raampje dicht. ‘Wanneer koop je nu eindelijk eens een goeie navigatie, oom Titus? Niemand rijdt nog zonder zo’n apparaat.’

Bob knikte instemmend. ‘Ja, wegenkaarten horen in een museum thuis.’

Oom Titus sloeg een hobbelweggetje in. ‘Je moet oude dingen niet zo afkraken! Tot nog toe heb ik elk plaatsje met mijn goede oude wegenkaart gevonden. Daar kun je tenminste van op aan. Ik ken iemand, die blind op zo’n hip apparaat vertrouwde. Op een keer reed die man bijna het water in.’

O, kijk! Deze straat moet het zijn.'

Justus grijsde naar zijn vrienden. 'Misschien had die man gewoon zin om te zwemmen.'

De pick-up reed door diepe kuilen in het wegdek. De drie ??? wipten steeds omhoog en stootten bijna hun hoofd aan het dak. Ook de aanhanger wipte op en neer. Oom Titus had hem voor de zekerheid meegenomen. Hij wist nog niet hoeveel spullen hij moest laden.

'Nou, ik zie nog nergens een huis, hoor,' zei Peter terwijl hij om zich heen keek.

'Het is ook niet echt een huis,' zei oom Titus. 'Het is meer een kleine, oude boerderij. De eigenaar is pasgeleden gestorven. Dat is alles wat ik ervan weet. Hij had twee volwassen kinderen. Zijn zoon belde mij en vroeg me het huis leeg te ruimen. Kijk daar! Zien jullie dat ginds? Daar moet het zijn. En alweer heb ik bewezen, dat je zonder al die technische onzin van tegenwoordig ook de weg wel vindt.'

Bezweet draaide Justus het raampje weer open. 'Oké, jij hebt gewonnen.'

Het boerderijtje stelde weinig voor. Het was niet meer dan een klein gebouw, met een scheef schuurtje ernaast.

Oom Titus parkeerde de auto recht voor het huis. ‘Zo, iedereen eruit. Ik ben benieuwd wat ons te wachten staat. We hebben vast een hoop te doen. Pak allemaal maar een paar werkhandschoenen.’

Op dat moment ging de deur open. Een oude dame in een schort kwam naar buiten. ‘Dag meneer Jonas,’ zei ze vriendelijk. ‘Ik verwachtte u al. De zoon van meneer Sparks zal zo ook wel komen. Och, die arme, oude Sparks. Hij was een goed mens.’

Nieuwsgierig kwam er een kat aangeslopen. Hij snoof aan Peters broekspijp. ‘Die is schattig,’ lachte Peter en hij tilde de kat op. ‘Hoe heet jij?’

De oude dame glimlachte. ‘Meneer Sparks noemde hem *Leeuw*. Nu is hij heel braaf. Maar je moet hem eens zien als er iets te eten valt. Dan vecht hij als een leeuw met alle andere dieren hier op het erf.’

Justus keek achterom. ‘Zijn hier nog meer dieren dan?’

‘Zeker. In de loop van de tijd heeft meneer Sparks een halve dierentuin verzameld. We hebben een hond, Django, een klein kalfje, een pony, zelfs een wasbeer en een papegaai. Er lopen hier overal dieren rond. Sommige doen een dutje in het schuurtje daar. Ach, wat moet er toch van al die beesten terechtkomen, nu meneer Sparks dood is? Trouwens, ik heb mezelf nog niet eens voorgesteld. Ik ben mevrouw Bennett, Elisabeth Bennett. Ik ben ... nou ja, ik was de huishoudster van die beste meneer Sparks. Het zat er natuurlijk in, dat hij een keer dood zou gaan. Hij was al oud. Oud, maar nog behoorlijk fit. Hoe moet het nu toch allemaal verder?’ De huishoudster zuchtte diep en veegde een paar tranen weg met een punt van haar schort.

Plotseling reed er in vliegende vaart een sportwagen het erf op. Ineens remde hij af en het stof vloog alle kanten op. Geschrokken nam de kat op Peters arm de benen.

‘Daar heb je de kinderen van meneer Sparks,’ zei mevrouw Bennett. ‘Ik ga naar binnen om mijn laatste spullen in te pakken.’

De deuren van de sportwagen gingen open en een man en een vrouw stapten uit. Allebei droegen ze dezelfde zonnebril. ‘Ah, fijn dat jullie zo mooi op tijd zijn, meneer Jones,’ zei hij tegen oom Titus. ‘Wij zijn helaas verkeerd gereden. Mijn gps stuurde me zomaar naar een oude steengroeve.’

Oom Titus keek Justus grijnzend aan, maar zei niets.

Nu nam de vrouw het woord. ‘Tja, onze vader is dus overleden. Maar we mogen niet klagen, hij was al over de tachtig.’

‘Hij was anders nog behoorlijk fit,’ klonk de stem van de huishoudster door het open raam. Blijkbaar had mevrouw Bennett heel goede oren. ‘Meneer Sparks drukte zich nog elke dag dertig keer op en hij ging een paar keer per week vissen.’

De zoon van meneer Sparks ging er niet op in. ‘Tja. Het is zoals het is. Ik heb geen idee wat hij al die jaren uitgespookt heeft. Ik heb mijn vader in geen tien jaar gezien. Daarom kon ik me de weg hierheen ook niet goed herinneren.’

Zijn zus onderbrak hem. ‘Simon, zeg er dan meteen bij dat die oude ons niet wilde zien. U moet weten, meneer Jonas, sinds de dood van onze moeder konden we het niet meer zo goed met elkaar vinden.’

Oom Titus werd ongeduldig. ‘Oké, dat is jullie zaak. Wij zijn hier alleen gekomen om de boerderij leeg te ruimen. Ik heb drie extra hulpjes meegenomen en we willen graag beginnen. Hopelijk snappen jullie dat.’

Simon Sparks zette zijn bril af. ‘Zie je wel, Samantha, niemand is geïnteresseerd in die verhalen over onze familie. Waarom vertel je dat ook aan Jan en alleman?’

Zijn zus draaide zich om en zei met haar neus in de lucht: ‘Dan niet. Dan zeg ik wel helemaal niks meer.’

De zoon nam iedereen mee naar binnen. ‘Sorry hoor, zo gaat het nou eenmaal tussen broers en zussen. Maar inderdaad, laten we maar aan het werk gaan. Als u alles wat nog wat waard is in uw auto laadt, dan kunt u dat op uw schroothoop verkopen. De rest wordt samen met het hele huis en het schuurtje platgewalst. Zand erover en klaar is Kees! Ik heb al een koper gevonden voor de grond. Het testament van mijn vader is duidelijk: alles wat bij het